

II.
UDVAR

A VÁROSHÁZ AGÓRA FELFEDETT TITKAI

(PERFORMANCE 7 FELVONÁSBAN)

TERVEZET

FORGATÓKÖNYV BÓDY GÁBOR EMLÉKÉNEK

1./FELVONÁS : JAPÁN TURISTÁK B'UDA-PEST BELVÁROSÁBAN.

Színhely a 2-es Metró alsó megállója az Astóriánál. 6 tagú japán turistacsoport az idegenvezetőjükkel nézi tanácstalanul a Budapest-térképeket. Egyenesen Bécsből ruccantak át a Keleti pályaudvarra. Egy arra sétáló városházi hivatalnok, R. kel segítségükre. Mint kiderült az idegenvezető elmondásából, a Meridien szállót keresik, de nem tudnak eligazodni a térképeken, mert előbb szálltak le. Beszélgetésbe kezdenek a térkép előtt Budapest Belvárosáról. R javasolja nekik, hogy az utat innen akár gyalogosan is megtehetnék, hiszen Európában egyedülálló első benyomásokat szerezhetnek a történelmi Belvárosról, a középkori városfal és a szomszédos zsidóváros vonatkozásában. A társaság rövid tanakodás után rááll a negyedórás kerülő programra. Hátizsákostul megindulnak felfelé a mozgólépcsőn és felérve az aluljáróba, máris az egykori Hatvani kapubástya emléktáblájával találják szemben magukat:, ami a Mátyás-várfal egykori dicsőségét hirdeti. A délutáni csúcsforgalmas felszínre felérve aztán bámulatos építészeti látványban van részük a téren. A jobboldali járdán lassan haladva toronyiránt a Zsinagóga felé, az egykori gazdag pesti polgári építészet bontakozik ki, majd kissé hátra húzódva a Zsinagóga, büszke toronypárjával, meg a fölötte magasodó tűztoronnyal. Alkalmi idegenvezetőjük pontosan ismerteti nekik a látvány értelmét. A Városház tér déli szegletéről már teljes pompájával bontakozik ki a Madách-házak világvárosi perspektívája, miközben a távoli Bazilika íves architektúrája is beúszik a látványba. R. röviden taglalja mindennek az egyedülálló ökumenikus és idegenforgalmi jelentőségét, valamint felhívja a figyelmet a tér provizórikus helyzetére, melynek mentén az egykori mátyási városfal 80 méteres feltárt maradványa található. Aztán tekintetüket a szemközti zsidóvárosi diadalívre vetik. A vendégek figyelmét láthatóan igencsak lekötötte a látnivaló, hiszen erről Bécsben nem sokat hallottak. Ők elsősorban a Duna-parti világörökségből készültek. Már nem is bánták, hogy szállásukat, csomagostul negyedórás kerülővel közelítik meg. A hevenyészett idegenvezetés láthatóan jól esett nekik. Sőt, amikor a Meridien szálló bejáratánál elbúcsúztak, R. felajánlotta nekik, hogy 3 napos budapesti programjuk alatt még egy adandó alkalommal szívesen állna rendelkezésükre, hogy behatóbban megismertesse velük a budapesti Belváros rejtett titkait, amelyek sajnálatos módon kiestek a Világörökségből. Feltételes színhelyül fel is ajánlotta egyik kedves kolleganője anyósának tetőteraszos lakását itt szemben, a Madách házak 7. emeletén, ahonnan páratlan perspektíva nyílik a Belvárosra és a Dunára. Az időpontot is egyeztették. Búcsúzás után R. a Deák téri aluljáró felé igyekezett. Alkonyodott. Aztán meggondolta magát. Útközben még egy utolsó pillantást vetett a Meridien szálló szikkadt, szomorkás szobraira, aztán ismét megszemlélte az absztrakt

Sztéhló Gábor szobrot a templom bejárata előtt. Mielőtt azonban lelépcsőzött volna az aluljáróba, az Anker ház pöffeszkedő szabadkőműves architektúrájának különös látványa nehezedett rá. Az őszi szürkületben megszólalt Udvaros Dorottya közismert kazettája a fülében: „Megjött a hóesés”. Úgy döntött, hogy hazafelé egy darabon gyalog megy a zene ritmusának kíséretében „az utcákat járva”. Az Astóriáig jutott vissza ütemes gyalogsétában a délutáni csúcsforgalomban. A 49-esre várt, de a 47-es villamos jött helyette. Így aztán volt ideje még megszemlélni a szemközti, 30-as években épített modern polgári sarok-lakóépület stilizált réz faliszobrát. „Még magamon tartom addig a ruhát”. Aztán felszállt a villamosra, és - fülében walk-mannel - az „Átutazó” című dalszöveg dallamaira kényelmesen elhelyezkedett a jobboldali szabad ülésen, hogy a Szabadság hídhoz érve totalplanban szemlélhesse a budai Világörökség páratlan látványát és a Gellért gyógyszállót. Amíg ideér, folytatódik a zene, majd a Gellért-, vagy a Körtéren elhalványul a képpel együtt. „És magam vagyok”. Végül a Kelenföldi pályaudvaron, a Müncheni gyors 15-ös peronján ér véget: „Átutazó vagyok”

2./ FELVONÁS: INTERJÚ JORDÁN TAMÁSSAL A MERLINBEN

A Merlin és a Nemzeti Színház egykori igazgatója stílszerűen a belvárosi Merlin helyi műemléki védelmet érdemlő egykori trafóházában, az étteremben ad exkluzív interjút stábunknak. Az apropót az adta, hogy a legújabb kozmopolita városépítészeti elképzelések szerint a patinás színházépületre is bontás vár. Erről még az igazgató úr Szombathelyen is csak hallomásból értesült, kellőképpen megbotránkozva a dolgon. Az egykori pesti avantgard-alternatív színjátszás nemes hagyományairól mesél, a 60-as évek Egyetemi Színpadáról, a 70-es évek Stúdió K-ról, a kaposvári kitérőről, meg természetesen a Merlinről, sikeres előadásokat és rendezvényeket felemlítve. Nagy lelkesedve a kultúrközpont-színház populáris koncepciójának a fontosságáról beszél, a totális színházról, amely a drámán túl magában foglalja a költészetet, az irodalmi és egyéb esteket, a zenei előadásokat, és természetesen a napközbeni klubéletet a gasztronómiával. Minderre a Merlin után az új Nemzeti Színházban már nem nyílt volna lehetősége, ezért vándorolt Szombathelyre új színházat csinálni. Válaszul, térkép segítségével vázlatosan ismertetjük az igazgató úrral a Városház Agóra frissiben elkészült civil koncepcióját, amiben a megtartott Merlin trafó-épület, amely egy hátoldali udvarra nyitott szabadtéri nyári színpaddal is kiegészülhetne – Merlin-udvar – is kiemelt kompozíciós szerepet kapna a városszínpadi díszletek között. Mottóul felidézzük neki József Attila egy kevésbé ismert ars poeticáját: „15 éve írok költeményt, s most, amikor költő lennék végre, csak állok itt a vasgyár szegletén, és nincsen szavam a holdvilágos éjre”. A kötetlen beszélgetéssé szelődött interjú a tervek részletes ismertetésével - amolyan terepszemleként ezek után az épület keleti, városi homlokzata előtt - folytatódik, érintve a Városháza szomszédos liftes szárnyát is, ahol a tervek szerint a földszinten egy XX. századi antikvárium, az emeleten pedig a József Attila szabadegyetem és a Kossuth klub kaphatna új helyet. Nem titkolt célunk, hogy megnyerjük az igazgató urat, mint egykori érintettet, az Agóra koncepció ügyének. Természetesen ígéretet nem kapunk arra, hogy – annyi évtizedes csalódás után – ismét felvállalná a Merlinben a zászlós hajó szerepét. Szaktanácsadónak azonban szívesen elkötelezné magát az újabb belvárosi „városszínpad” ügyének, és a színházmentő akciónak. Végül a kamera total planban az imént hivatkozott városépítészeti tervkoncepció színes rajza felé

fordul és a "mai magyarok, én dolgozni akarok" verssel a háttérben – Jordán Tamás archív felvétele - egy percig mutatja a képet. Először a kép halványul el, majd a vershang is, elhalkul és kihúny. A színház belsejéből viszont felhangzik Eszenyi Enikő „Holnap, ki tudja holnap látsz-e még” című örök slágere. A kamera visszafordul az egykori trafóház, ma még Merlin színház jellegzetes art decós homlokzati architektúrájára. Majd totálkép zenei aláfestéssel.

3./FELVONÁS: VÁROSSÉTA KERN ANDRÁSSAL AZ Ó UTCÁTÓL A PESTI BROADWAYIG

A jelenet a pesti egykori zsidóváros, a B'uda-Pest, vagy New Yorki mintára Little Juda egy karakteres utcájának, az Ó utcának a külső és belső – homlokzatok, bérházudvarok - perspektivikus fényképezésével kezdődik, háttérzeneként Kern András „Pesten születtem” című kazettája forog, végig a jeleneteken. Az útvonal a városrészben Kern András idegenvezetésével bolyong, érintve a Király utcát (ld. Sárközy György nosztalgikus könyve az egykori pesti zsidóság kettős – ortodox, neológ, szefárd-haszid - életéről), a felkapott Gozdsu udvart, ahová időközben a Király utcából egy eltévedt kanadai ortodox zsidó csoportot is elkalauzolunk. A Dob utca - Síp utca sarkán lévő retro kocsmaudvarban megáll a városnézés, mert itt Kern András élőben, zongorakísérettel beugrik énekelni 2 két oda illő számot. („Ázva, fázva, zongorázva”, „Én nem fedeztem fel semmit”) Aztán folytatódik a séta a Madách házak felé, a kis Madách üvegportáljáig. „Bámulom magam a tükörben” Majd a Rumbach Sebestyén utcán keresztül, érintve az ortodox zsinagógát, végül a Hertzl Tivadar téren ér véget, ahol Kern András továbbra is zene kíséretében („Mindenki óriásnak látszott még”) elbúcsúzik R.-től és csatlakozik a Zsinagóga előtt kígyózó turista sorhoz. A kamera hosszan pásztázza az egyedülálló látványt, majd a Broadway mozi felé fordul. „Én nem megyek moziba többet”, hangzik fel Kern András feledhetetlen hangja. A kamera végigpásztázza a főzsinagóga udvarát, temetőkertjét, valamint impozáns külső homlokzatát is az előtte nyüzsgő turistákkal, és a szomszédos háztömb tetején elhelyezkedő tűztoronyban állapodik meg. Felhangzik Barbra Streisand világhírű slágere: „Woman in love”. Az eddigi fekete-fehér kép most színesre vált. Előbb a kép homályosul el, végül a zene is abbamarad.

SZÜNET

4./ FELVONÁS: EURÓPA KIADÓ A BRÜSSZEL-BUDAPEST TORONYBÓL

R. lehasznált Toyota gépkocsijával a Károly király körúton, az Andrássy úti kereszteződés felől, északról közelített új munkahelyére, a frissen felépített Brüsszel-Budapest irodaház felé (Animációs makettfotó). A kocsiban szokás szerint magnó szól, ezúttal az Európa Kiadó együttes kedvenc koncert felvétele a 70/80-as évekből. A csomópontnál van elég ideje, hogy megszemlélje közelebbről is a Finta József által tervezett íves irodaházat, tetején a fiatoronnyal. A Károly krt. mentén, az eddigi beépítési vonalat követve, az EU-s zászlósortól kísérve jut el a Gerlóczy utcáig, majd az utcában jobbra kanyarodva, a mélygarázs lehajtójához, ami az impozáns EU-s irodaházzal egyidejűleg épült meg. Lehajtva a mélygarázsba, az autós magnóból továbbra is egyik kedvence, az Európa Kiadó zenekar hallatszott félhangon: „A kazamata zamata”. Szokásához híven csak a

parkoló kellős közepén kapcsolta ki, miután helyet talált. De a zene tovább szól benne. Aztán liften ment fel munkahelyére, az 5. emeletre, ahonnan – az EU-s zászlóerdő mentén - pazar kilátás nyílt északra, az Erzsébet tér felé. Ezúttal azonban nem sokat időzött a kilátással, hiszen halaszthatatlan dolgai akadtak a szomszédos Városházán. Ami óta áttette székhelyét a frissen épült Brüsszel-Budapest székházba, sokat foglalkoztatják az Európa Kiadó 70/80-as évek-béli proféciái. Akárhonnan is közelíti a kiépült teret, ennek a proféciónak a dallamai és egyedülálló szövegei járnak a fejébe. Most is ezekkel közelített a Városháza keleti ideiglenes kerítéskapuja felé a legrövidebb úton át. Itt azonban érdemes egy kis időre megállni, s az Európa Kiadó zenéje kíséretében elbarangolni egy kicsit a kiásott városfal mentén. Mert hangulat és látnivaló akad bőven. Az általa „japán stílusban” ide álmódott fedett-nyitott agóra tér legnagyobb városépítészeti attrakciója kétségtelenül a megmentett és továbbépítendő középkori városfal – a „magyar siratófal” - kövei különböző magyar várakból származnak. Előtte Mátyás és Beatrix vörös márvány szobrával (Szervátiusz Tibor?). Döntés azonban erről a részről még nem született, hiszen a középkori várfal jövőbeli *belvárosi* szerepe a legnagyobb vitatéma az újonnan megalakuló Közmunkák Tanácsában is. Elhessegeti tehát az animált látványt és a meglévő, kiásott kövek valósága felé fordul a zene segítségével: „Romolj meg, ostromolj meg”. De visszatérve eredeti céljához, az elképzelt déli várfalkapun keresztül (a 2011-es alapkövetétel helye) egy egészen más világba, a tervezett tágas és felülvilágított Aulába lépett át – ma még pusztá „gödör” - a derengő „kriptából”. Oda, ahol a Főpolgármesteri Hivatal közönségforgalmi irodája is helyet kaphatna majd a földszinten, átellenben egy aukciós házzal. De amint elhagyta az aulát a II.számú díszkert felé, az ott álló Nimpha szobor mellett lelassultak sietős lépteit. Mindig megghatódik, amikor ezek közé az ódon falak közé kerül, hiszen családirag az óvodás kortól egészen az elmúlt évekig szoros és bensőséges szálak fűzik a városházi hely szelleméhez., a labirintus folyosóiról nem is beszélve. Meg aztán beszélnie is kell a Főépítészeti Irodán kedves kolleganőjével is a turista látogatás megszervezéséről. De útközben, báméskodva a folyosókon, liften, lépcsőházakban elébe tárult a jól ismert látvány: szorgos, eminens hölgyek – minden korosztályból – siettek tova szorosan keblükre szorított aktacsomagokkal. „Szerelem, vad szerelem”. Már- már megszólította volna őket, hogy merre az út. Rimbaud „Szépségeim” verse is eszébe jutott, mire nagy nehezen a Főépítészeti Iroda bejáratánál találta magát. Belépett, hogy kolléganőjével megbeszélje a szombati turista programot. Egyúttal egy céges nagy borítékot is kért, mert a Főpolgármesternek szerette volna méltó módon leadni újabb civil anyagát a Városház agóráról. Újra az ismert folyosók labirintusában találta magát. „Minden eladó és minden elfogyott”. „Eltűnünk, mint az utolsó metró, ez egy végtelen kirándulás”. Hosszas, tévelygő barangolás után az első emeleten találta magát, a Főpolgármesteri Iroda előtt. Miért ne nézzen be, hiszen a jelenlegi főpolgármester árpados iskolatársa volt, és Óbudáról szegről-végre ismerik is egymást. Benyitott, de ezúttal sem volt szerencséje. Így folytatta útját a folyosón, mígnem eljutott végre jövedele igazi céljához: a Díszterembe, ahol az Európa Kiadó újjáalakult együttese adott élőben retro koncertet „A rendszerváltás zenei előzményei Budapesten” című kulturális program sorozat részeként. Megkésve ért oda, már csak állóhelyet kapott, mert a terem tömve volt, nagyrészt régebbi és jelenlegi várospolitikusok és főhivatalnokok kaptak díszmeghívót az eseményre. „A zenekar nem létezik” – hangoltak éppen a zenészek a pódiumon. A kamera zene közben is hosszan pásztázza az ismert és

zenétől megdöbben arcokat Demszky Gábortól Ikvay Szabó Imrén, Pokorni Zoltánon, Rogán Antal on keresztül Atkári Jánosig. „Mindössze 5 szám maradt még hátra, mire megérkezett és végül nagy taps és üdvölgzés zárta a koncertet. Mielőtt azonban befejeződött volna a koncert a vetítövásznon - „Mi így vonulunk fel” dallamára - vetített képen Hagyó Miklós, Hünvald és Gaál képek jelennek meg. „Kihunytak a repterek, Várna többé nem fogad”. Ő is lelkesen tapsolt a többiekkel, hiszen a repülőterek csődjén – azon legalábbis – túl vagyunk. „Jó lesz nekünk, jó lesz nekünk, ha intelligens gépek leszünk” hangzott fel az utolsó dallam, amikor a zenészek végleg letették a zeneszerszámaikat és eltűntek a színpad mögött. A szám azonban folytatódott tovább a hangszórókból. Aztán gyorsan kiürült a Díszterem és a színpad. Már csak a díszített falak szféráiban folytatódott az Európa Kiadó koncertje. R. közben átvágta magát az előcsarnokban összegyűlt, szendvicsező, pezsgőző protokoll közönségen, és mintha mi sem történt volna, és mintha senkit sem ismert volna közülük, megindult a legközelebbi lépcsőházban lefelé.

5./FELVONÁS: JOBBIKOS TŰNTETÉS A VÁROSHÁZA UDVARÁN

Történt pedig, hogy 2013 tavaszán, a Főváros egyesítésének 140. évfordulójára mintegy 200 fős jobbkios tüntető tömeg követelt bebocsátást és átvonulást a Városház utcai főbejárat előtt, transzparensen szokásos jelszavakkal: „nyitott városházát”, „szabadságot Budaháznak”, „mi nem B'uda-Pestre szavaztunk”, nyilvánosságot a városház-projekt ügyében” stb. Vezetőjük, az EU. parlamenti képviselő, Morvay Krisztina végül elérte a Főpolgármesteri Irodán, hogy békésen átvonulhatnak és belülről is megtekinthetik a keleti oldalon zajló, eleddig tömören lekerített nagy építkezést. Vezetőjükkel a belső udvar fókuszpontjában, a csobogó nimfánál a Hír tv közismert riporternője, Losonczy Kata készíthetett exkluzív riportot. Az átvonulás békéjét a 3. emeleti dohányzóteraszokról kandi kamerák biztosították. A tömeg végül a jövendőbeli aulán és fedett-nyitott agórán keresztül – a Mátyás várfalat éppen falazták, de a szobor együttes még nem állt ott – az immár lealapozott „ökumené-toronyhoz” vonult, ahol a Fővárostól delegált szakavatott útikalauztól, R.-tól részletes tájékoztatást kaptak az épület mibenlétéről és majdani funkciójáról, illetve a magyar siratófallyal összefüggésben érkezett kérdéseket is intelligensen megválaszolta. A tömeg a hallottaktól kissé megnyugodva már-már oszlani kezdett a Deák és a Madách terek felé. Amikor kiderült, hogy az építkezés tervezett 2017-es befejezése – a deáki Kiegyezés 150. évfordulója! – előtt még két emlékmű felállítására is sor kerül a téren: az egyik az evangélikus templom hátsó felénél egy Sztéhló Gábor holocaust emlékmű, amivel átellenben egy sztambuli, kufsteini, döblingi, Gulag és recski magyar foglyoknak örök emléket állító élő „madárkalitka” lesz felállítva. Miután az utolsó transzparens és tüntető is elhagyta békésen a teret, zászlóikat az Evangélikus templom előtti füves buckába szúrva, a kamera hosszan pásztázza a helyszínt, a világon páratlan, ökumenikus körpanorámát a Zsinagógától a Madách házakon, Anker házon, Evangélikus templomon keresztül az Erzsébet téri Bazilika-látványig. Már csak R. maradt a tetthely helyszínén. Megszólal az Edda Művek ismert zenéje: „Minden perc egy nehéz nap”. R. megindul a Károly körút felé. Az Edda zene folytatódik, és a képbe látomásaként beúsznak a 2006-os tüntetés és rendőr attack dokumentum képei. 3-4 metál zeneszámon keresztül tart az események fekete-fehér megidézése. Végül látomásából felocsúdva, a „Fejed fölött múlnak el az

évek” hallatán R. lassan megindul a Gödör mellett a Bazilika kivilágított kupolája felé, de végül leül az Erzsébet téri gödör lépcsőjére, szemben a kivilágított Bazilikával. Két választása maradt ezek után: vagy a Bazilika irányában elhagyja a színteret, vagy alábukik a gödörbe, ahonnan finom jazz zene hallatszott fel. Végül a harmadikat választotta: Nagy ívben megindult az Erzsébet tér felé és belevetette magát a sötét, esti parkba. Az „Elhagyom a várost” Edda zenéjére. Ezzel csak még jobban belegabalyodott a dilemmájába. Az egykori autóbusz megálló pillérei alatt nyert egy kis nyugodalmat, és szívhatott el végre egy cigarettát. Aztán egy gyors elhatározással megindult a Deák Ferenc utca felé, emlékezve a céldátumra: 2017 a deáki Kiegyezés 150. évfordulója itt van a nyakunkon és mire megyünk vele? Az utcában végig a fülébe dúdoltak az ismert és megélt Edda dallamok: „Időm kevés, mégis hajt valami tovább”. A Duna felé tartott, és ott megcsodálta a világörökség „kapuját”. Meg az egykori Interkontinentál szállót, de azt inkább falként magasodva az impozáns látvány előtt. A fal tövében osonva, az elhalkuló zene ritmusában, otthona, dél felé hagyta el a helyszínt. Hosszú nap volt.

6./ FELVONÁS: KÖRPAHORÁMA A TETŐTERRASZRÓL KARÁDY KATALINNAL

Egy szombati nap délutánján, a kolleganóval történt előzetes egyeztetés szerint a 6 fős lelkes japán turista-csapat, köztük szakmabéliek is tolmácsostul ott gyülekezett a monumentális Madách oszlopsor aljában, hogy R. vezetésével látogatást tegyen egy bizonyos 7. emeleti, agórára néző tetőteraszos lakásba, a kolléganő anyósának a lakásába. R. röviden ismertette a programot, tudván, hogy a japánok számára különös megtiszteltetés egy privát lakás meglátogatása. A Király utcai lépcsőházzal volt szó, ahová kellő áhítattal lépett be a csapat. A fényes kőburkolat, a márvány lépcsőfokok, és a nikkelezett fogódzók 30-as évekbeli polgári eleganciája csak növelte a hatást. Ezért gyalogosan tették meg az utat felfelé. A szívélyes fogadtatást a nappaliban csak fokozta, hogy a kolléganő rögtön forró teával, illetve kávéval kínálta a látogatókat, és finom aprósütemény is volt bőven. Még nem tárult ki a tetőterasz-ajtó, hogy helyet adjon a nyugati körpanorámának, amikor R. kérésére a háziasszony stílszerűen egy korabeli dalokat tartalmazó Karády Katalin lemezt tett fel a lemezzátszóra: „Valahol Oroszországban” és a „Gyűlölöm a vadvirágos rétet”..... A látogatók kellő áhítattal szemlélték közben az elegáns, de patinás nappalit, az albumokat, kegytárgyakat, az egykori neológ polgári „fényűzés” fennmaradt relikviáit a polcokon. Majd R. kezdeményezésére beszélgetésbe kezdenek a meghallgatott zenéről, Karády Katalin mítoszáról és mágiájáról a 30-40-es évek fordulópontján, a tragikus holocaust események előszeléről, és egyáltalán a legújabb kori magyar történelemről, amelybe világháborús „japán szálakat” aligha lehet beleszőni. Mielőtt azonban nekibátorodtak volna a teraszra – fényes nyugati napsütés árasztotta el a nappalit – R. ,tájékoztatásul előhozakodott egy ez alkalomra készített színes térkép-tervével. A-2-es léptékben a terasz nézetéből elkészítette a Városház agóra színes axonometrikus tervét, hivatkozva, hogy Kisho Kurokawa személyében – Waki városháza – japán vonatkozása is van a tervnek, annak magyar parafrázisa. Felhívta a figyelmet az imént hallott zene és a terv szellemi, filozófiai rokonságára, az Agóra kulturális jelentőségére az adott város-szituációban, a budapesti zsidóváros és a közigazgatási központ, Városháza térfilozófiai kapcsolatára. De sietni kellett, hogy a naplementét még a teraszról is élvezhessék. Így mind a 9-an kikönyököltek az agórára néző mellvédre. R. próbálta

volna a tárgyra terelni a figyelmet, de a vendégeket annyira lenyűgözte a látvány – város a hegyek alján - , hogy percekig szóhoz sem jutottak. Hirtelen, mintegy tévedésből a teraszról bevillant egy pasaréti körpanorámás látvány, de gyorsan el is illant. Aztán a vendégek, mint akik jól végezték a dolgukat, csendesen visszaszivárogtak a terített asztal mellé a nappaliba. R. magára maradt a teraszon. De nem volt egyedül, Karády Katalin felejthetetlen hangja továbbra is vele tartott. Figyelmesen szemlélte a teret, az épületeket, a kontúrokat, az arányokat, a funkciókat, a fákat, az Életet a téren. És íme, csodák csodája, a háttérzene kíséretében lassan kezdtek megelevenedni a terepasztalon terve kontúrjai és koordinátái. Alulról felfelé, és balról jobbra építkeztek az animációban a számítógépes digitális vonalak, és Karády Katalin dallamainak ritmusára sűrű szövedékként beborították a teret. Teljes pompájában ott terült el előtte terve valóságának káprázata. Időközben azonban goj motorosok zajos Károly körúti vonulása törte meg az áhítat csendjét. Közben beesteledett, kigyúltak a város fényei, de csodák csodája, a digitális animáció is megelevenedett és esti kivilágításban pompázott, a belső térrészletek animációjával kiegészítve a látványt. Karády Katalin meg énekelt: „Ilyen éj nem lesz soha már”. Áhítatában és elragadtatásában észre sem vette, hogy turista vendégei eközben már sietősen vissza is szivárogtak a szomszédos Meridien hotel biztonságos hotel szobáiba, maguk után hagyva egy Tokyo albumot. Ketten maradtak a kolléganőjével, a háziasszonnyal. Feltették a lemez másik oldalát. A Karády lemezen éppen a „Mikor százezer csillagfény hinti rám sugarát” című dal forgott. Csendben átkarolták egymást és lassú táncra perdültek az üres szobában. Sebaj, a japán turistákkal majd talán jövőre újra összefutnak útjaik egy budapesti Metró megállóban, vagy valahol a Nagyvilágban. Addig is sayonara Tokyó! Késő este volt, amikor R. a Király utca felé elhagyta az épületet, fülében Karády Katalin „Ezt a nagy szerelmet tőled kaptam én” című számával. Az Asbóth utcába befordulva visszatekintett a Madách diadalív csillagos éj égboltjára, s ezen keresztül az agóra elárvult területére. Aztán befelé vette az irányt, az egykor Sugárútnak tervezett vonalon haladva a „Madách sétány” nyomait keresve egészen addig, amíg egy földalatti parkoló elkerített lejárataiba nem ütközött. Tanácstalanul állt előtte, majd csendes zokogásba kezdett, miközben abbamaradt a zenélés is szívében.

7./ ERIC VAN EGERAAT TERVÉNEK ESETE A BIZOTTSÁG EGYÜTTESSEL

A jelenet a Bizottság együttes „Szerelem” című remekművével indul a 80-as évekből, kép nélkül. Andalító dallamaival utalva az előző jelenet szerelmes Karády Katalinjára is. Majd ebbe kapcsolódik bele a téren a legutóbbi építészeti tervpályázat díjnyertes alkotásának brutális digitális makettje. A zene és a kép együtt dolgozik, összhangban és kontrapunktokban. Közben a makettet animációs módon forgatjuk, közelítjük a részleteit, összképpé távolítjuk és részleteiben kinagyítjuk, különös tekintettel a meglévő városházi keresztépületben előidézett „háborús” pusztításokra, meg a szálkás toronyra. Mindezt a zene ütemére és rítusában, a hangsúlyok párhuzamával. Aztán a zene elhalkul és abbamarad. A túlélő makett maga marad a képen totálban, csendben, zene nélkül. Az építészeti, mint megfagyott muzsika teljes XXI. századi trendi kudarcaként. Legalábbis a B'uda-Pest kivérzett helyszínére vonatkoztatva. Búcsúzóul totál plan a teljes várostájról a Bazilikától a Főzsinagógáig. „Unokáink sem fogják látni”- Ha nem avatkozunk sürgősen be a káros folyamatokba.

VÉGE

UTÓIRATKÉNT

(Joan Baez „Ghetto” című száma kíséretében feliratozva és képmellékletekkel illusztrálva)

A

Tér építészeti erőfeszítéseiként felsorolva az eddig történetek krónikáját

Képekkel visszafelé az időben

2009-től, 2005-ön keresztül

Egészen az 1930-as évek nagyszabású tervpályázatáig.

„Kezdjük a végén, kezdjük a végén!” (Európa Kiadó)

Majd

Ismertetni a jelenlegi szakmai-építésjogi jogállást

És

A hivatalos állásfoglalásokat

A

TÉRŐL

KÖZREMŰKÖDŐK TERVEZETT LISTÁJA:

(Joan Baez: „My home's across the blue ridge mountains” című száma zenei aláfestésével)

KREOGRÁFUS RENDEZŐ: PÉTERFFY ANDRÁS

RENDEZŐ VÁROSÉPÍTÉS: RAAB JÓZSEF

FORGATÓKÖNYV: RAAB JÓZSEF

ZENEI SZERKESZTÉS

BUDAPEST SZÍVE SZABÁLYOZÁSI TERV

URBAN DESIGN

ÉPÍTÉSZET: MIKLÓS RÓBERT, MAGYAR ÁDÁM, PÁSKA CSABA, CSIZMÁR GYULA

STATIKUS SZAKÉRTŐ: SUGÁR GÁBOR

ÉPÍTÉSZETTÖRTÉNET: SKORKA LAJOS

VÁROSSZOCIOLÓGIA: FOGARASI GYULA

MŰEMLÉKVÉDELEM

KÖZTÉRI SZOBRÁSZAT: VÖRÖS ISTVÁN

ÉPÍTÉSI ORGANIZÁTOR: SKORKA MÁRTA

ANIMÁCIÓS KOORDINÁTOR

GENERÁLTERVEZŐ: UR-BEN DESIGN KFT

PRODUCER

FŐSZEREPEKBEN

ÉPÍTÉSZETI KONZULENSEK: EKLER DEZSŐ, FINTA JÓZSEF, NAGY TAMÁS, RAJK L

OPPONENCIA: BÁN FERENC, MAGYAR PÉTER, KONRÁD GYÖRGY. SZILÁGYI ÁKOS

KÉSZÜL AZ UR-BEN DESIGN KFT. ÉS A BP. KOMMUNIKÁCIÓS FŐISKOLA MŰTERMEIBEN

JAVASOLT ALAPKÖVETÉTEL: BUDAPEST. 2011 (A MAGYAR EU. ELNÖKSÉG IDEJÉN)

JAVASOLT ÉPÍTÉSKIVITELEZÉSI HATÁRIDŐ: 2017

A

FŐVÁROSI ÖNKORMÁNYZAT, AZ V. KERÜLETI ÖNKORMÁNYZAT,

VALAMINT A KULTÚRÁLIS MINISZTERIUM TÁMOGATÁSÁVAL

A

MOL, OTP, TRIGRÁNIT ÉS A SWIETELSKY TERVEZETT SPONZORÁLÁSÁBAN

.....

A TERVEZETET ÖSSZEÁLLÍTOTTA: RAAB JÓZSEF, OKL. ÉPÍTÉSZMÉRNÖK

BUDAPEST, 2010. NOVEMBER 21.

MOTTÓ:

**„HUIUS NYMPHA LOCI, SACRI CUSTODIA FONTIS,
DORMIO DUM BLANDAE SENTIO MURMUR AQUAE.
PARCE MEUM, QUISQUIS TANGIS CAVA MARMORA SOMNUM
RUMPERE, SIVE BIBAS SIVE LAVERE TACE.”**

**„SZENT FORRÁST ŐRZÖK VÉDŐ NIMFÁJA E HELYNEK.
ALSZOM, MÍG ZSONGÍT VÍZCSOBOGÁS MORAJA.
HOGYHA E MÁRVÁNYTÁLHOZ LÉPSZ, NE ZAVARD MEG AZ ÁLMOM,
KÍMÉLJ, SZÓ NÉLKÜL MOSD LE MAGAD VAGY IGYÁL.”**

(MÁTYÁS KÚTJA, VISEGRÁD)